

ערב שבת בבני ברק, אינו דומה ליום שישי בערב, באף עיר אחרת בעולם.

השמש שולחת קרניים אחרונות בפאתי מערב, הרחובות ריקים מכלי רכב, והכביש השחור מנוקד בפשקווילים שהושלכו אליו אך לפני מספר דקות.

ברקע נשמעות מנגינות ערביות המבשרות על בואה של השבת הנכנסת.

שלטי החוצות עמוסים במודעות חדשות הקוראות למבצעי סלולריים כשרים, להילולא של צדיק גדול, ולהרצאה חדשה של רב חשוב, פה מפיק מרגליות.

אנשים ממהרים רצים מהמקווה, כשמגבת לחה מונחת על שכמם, חלוק השבת המבריק כבר לגופם, ופאותיהם המסולסלות רטובות עדיין מהטבילה.

המקדימים, צועדים כבר לבית הכנסת לתפילת קבלת שבת, מי בגפו, מי עם נעריו וילדיו, ומי עם אשתו הטריה.

פעמים שהוא חובש כובע בורסלינו מהודר וחליפה קצרה ואופנתית, והיא בפאה שחורה ארוכה, חצאית שחורה שמגיעה לקרסוליה ותכשיטי זהב מעודנים.

הם נשואים שלושה חודשים, הוא הולך לכולל והיא עובדת בטלמרקטינג, עכשיו הם הולכים יחד לבית הכנסת, הם מחייכים אחד לשני בקירבה, יש להם אותם.

פעמים שהוא בשטריימל שעיר, ובקפוטה פרחונית מבריקה, והיא בפאה בלונדינית קצרה ועליה כובע המכסה את רוב ראשה.

הוא צועד לתפילת השבת אצל הרבי, והיא תלך להוריו, ותמתין לו שם כשיחזור.

הם מתפצלים, הוא מברך אותה ב"גט שאבעס" נדיב, והיא, אשתו הטריה והנרגשת, מביטה בו בהערצה, יש להם אותם.

ובאותה שכונה, בדירה שכורה, בלי שלט על הדלת, רק היא לבד.

על הגג.

שבתות וחגים.

לא מרגישה שייכת לכל זה.

גם היא עוטה חלוק קטיפה ארוך לגופה, וכובע ברט סרוג מכסה את שיערה. גם היא צועדת עם ילדיה הרחוצים והחגיגיים לסעודת השבת אצל ההורים, אבל כל מה שבא לה לעשות באמת, זה לברוח. לא להיות כאן.

באה שבת, וכל האנשים שהיא אוהבת חוזרים למערותיהם, מנותקים.

ואז בא הלבד הזה, העצב, האי שייכות, ה"מה אני עושה כאן בכלל?!"

סעודת שבת.

אבא בראש השולחן, שר זמירות, עייף מעמל השבוע, ואמא מגישה מרק עוף חם, עם ירקות מבושלים, והם עצובים. בגללה הם עצובים. בגלל שאילה שלהם, היפה, המוצלחת, הטובה, חזרה הביתה. היא, ושני החמודים הקטנים שלה, שהעתיד שלהם כל כך נדפק, בגללה, בגללם.

אם הם רק היו מבררים עוד קצת על השידוך לפני, אם רק היו סומכים על תחושת הבטן שהיתה להם. אם היא אולי היתה משתדלת יותר, כנועה יותר, שקטה, אולי היא לא היתה סובלת כל כך, וצריכה לפרק את הבית שלה. הנה, אפילו המזבח בוכה.

סבא סיים לשיר, וארי הקטן, בן השלוש, רוצה לספר פרשת שבוע, ממה שלמד בחיידה.

ליבי כבר סיפרה אחרי הדגים, ועכשיו תורו. הוא מתבייש קצת, אבל מתגבר, שווה לו לחזור על מה שהרבי סיפר בביתה, ככה הוא יהיוח פעמיים. גם סבא יתן לו עכשיו טופי, וגם אמא תכתוב לו במחברת קשר במוצאי שבת, וביום ראשון הוא יקבל מדבקה. הוא אוהב להיות ילד טוב ולקבל מהרבי מדבקה.

אילה מביטה באפרוח הקטן והמתוק שלה, ומעודדת אותו לספר.

היא גאה בהם כל כך, בשני היצורים הקטנים והמופלאים האלה, שהפכו אותה לאמא בגיל צעיר כל כך, והם התקווה שלה, והנחמה.

נכון שאם לא היו לה ילדים, המניות שלה בשוק הגרושות היו גבוהות יותר, אבל היא לא יכלה לדמיין את חייה בלי שתי מקורות האור האלה.

הסעודה ממשיכה כדרכה, הרכילות המגזריות, דברי התורה והזמירות, התפוח האפוי לקינוח, והנה כבר ברכת המזון.

סוף סוף היא יכולה ללכת, להיפרד מאמא הדואגת ומבטה המייסר, ואבא העייף והמאוכזב.

היא מביטה לחזור מחר בבוקר בזמן. אוספת לחיקה שני ילדים שבעים ומנומנמים, ויורדת איתם בזריזות את שתי הקומות, נפלטת אל הרחוב הקריר, בדרך לביתם הקטן.

היא רוצה לברוח, אבל חוזרת הביתה, לדירה הקטנה והשכורה שלה, שאמא בחרה, קרוב אליה, שלא תעשה שטויות. משכיבה את הילדים במיטותיהם, עייפים אך מרוצים, ומחפשת נחמה.

מרחוק נשמעים קולות השירה, משולחנו של האדמו"ר, שהחל עכשיו את סעודתו, מוקף בחסידיו המסורים, שסיימו את סעודת השבת בביתם, ובאו להתבשם מאורו של הרבי.

אילה רוצה לברוח, אבל זה לא אפשרי כרגע, ולכן היא מסתפקת באופציה הפשוטה יותר והיא, לשכוח.

היא פותחת את המקפאי ותרה אחר בקבוק הקסם, שישכיח ממנה, כמה שיותר אחוזי אלכוהול, היא תצליח לברוח רחוק יותר ומהר יותר, ברוחה, רק ברוחה.

על הבריחות הקטנות שלה מהמציאות, היא מקווה שאף אחד לא יודע, חוץ ממנה.

לילות תל אביבים סוערים, שבהם, לרגע אחד היא לא גרושה פלוס שתיים, חורבן משפחתי, כישלון מפואר, אלא אשה צעירה ויפה, בת עשרים וחמש, שמחפשת אהבה.

אהבה זולה, זמנית, כואבת, רגעית, חולפת. היא מחפשת להרגיש, להתרגש, לנסות להבין.

היא מוזגת לעצמה וודקה, מערבבת במיץ אשכוליות קר, ומחכה להשפעה הממכרת.

דמעות מציפות את עיניה, אלוקים אתה שומע אותי? ואולי לא?!

היא בוכה וקר לה, וכל מה שהיא רוצה זה מישהו שיחבק, שינחם.

"איך זה שכולם שם מסתדרים עם כולם?", היא חושבת לעצמה במריחות.

היא הרי היתה שם בפנים, בסרט ההזוי הזה של הזוגות המיוחמים בליל שבת, "עונתם של תלמידי חכמים". היא היתה שם עמוק בזוגיות המקובעת, ובחיים הנוקשים. בבעל הזה, שפעל לפי חוקי הממסד, ההלכה, החסידות והקהילה.

היה לה שם הכל, ולא היה לה כלום.

בית גדול, רהיטים יפים, עבודה טובה, משפחה נפלאה, ושתי אהבות קטנות, שתלויות בה, אבל מלבד זה, לא היה כלום. לא אהבה, לא חבר טוב, לא בן זוג שראה אותה, או העריך אותה, או אהב אותה. היה לה חור שחור באמצע הלב, מכתש.

אז אחרי חמש שנים, כשהיא הבינה שהיא יכולה להמשיך ככה, אבל היא תמות כל יום עוד קצת, ועוד קצת, היא קמה ועזבה. המיטה בושה על המשפחה, ואסון על עתידה, ועתיד שידוכי ילדיה בני השלוש והארבע. נאבקה בכל מי ומה שהיה צריך להיאבק, ויצאה לחופשי.

אילה לא הצטערה על כך, אפילו רגע, אבל עכשיו, כשישבה לבד, שבת אחרי שבת, נושאת את הצער והבדידות הזאת בכאב כמעט בלתי נסבל, היא הרגישה סוג של קנאה. היא לא רוצה את זה שוב, לא ככה.

היא רוצה אהבה. כזאת שמחממת את הבטן מבפנים, שמאירה את העיניים והלב, אהבה של חבר טוב אמיתי, שהלבבות שלכם פועמים יחד, וגורמים לכם בעיקר להרגיש חופשיים.

"למה אני תמיד מתאהבת במה שאי אפשר..." יללה עוד קצת ברחמים עצמיים, "לבד על הגג, שבתות וחגים".

היא מסיימת את הכוס, ומנגבת את הדמעות.

סקרלט אוהרה נחלצת לעזרתה כמו תמיד, עם משפט המפתח שהוא נר לרגליה, "אחשוב על זה מחר, מחר יום חדש".

בני ברק, ליל שבת, אשה אחת לבד.